

YEŞİL ÇIĞLIK

ROMAN

AHMED
GÜNBAY
YILDIZ

Kaybolmadan Önce

BİRİNCİ BÖLÜM

Ankara'nın semalarında doyumsuz bir manzaranın tablosu vardı... Harun, alışkanlıklarının ezber bozanını yaşıyordu bugün... Ağaçların dalları artık çıplak değildi. Damların çatılarından, sivri uçlu heybetli kalemlere dönüşerek sarkan buzdan sarkaçlar çoktan erimiş, ağaçlar her desenin gülümsediği çiçeklerle bezeli elbiselerini giyinmişti. Yeryüzünde yeşilin höykürüşü yaşam hevesi veriyordu ruha. Şiddetli geçen kışın ardından cemreler düşüş serüvenlerini çoktan tamamlamıştı.

Atmaca Holding'in kırkinci kuruluş yıl dönümüne çok az bir zaman vardı. Yıllar tam manasıyla bazen engel tanımayan azgın bir sel gibi bazen de hafızalarda unutulmaz anılar bırakarak akıp gitmişti... Yakup Atmaca makamındaydı. O, ülkenin en zengin iş adamlarından biriydi. Otuz ikisinde başlattığı ticari atakla, her geçen gün varlığına varlık katmış, rakiplerini kıskandıran yükselişiyle ülkenin adından söz ettiren marka firması haline gelmişti...

Yakup Atmaca şimdilerde piyasanın en güvenilir iş adamlarından biri olmuştu. Ancak hayallerindeki yolculuğun zirvelerinde dolaşmayı başaran adamın dünyasını altüst eden bir noksanı vardı... Ne yaptıysa başaramadığı o noksanlığın bu-

rukluğu vardı duygularında. “Sen benim sol yanımsın,” dediği eşini sonsuzluk yurduna uğurlayışının, üçüncü yıl dönümüydü. Eşinin Hakk’a yürüyüşünden bu yana o, gönlündeki yaraya sargı tutturamayışının sancılarıyla yaşıyordu...

Nalân’ın veda yıl dönümüydü bugün... Onsuz geçen günlerinde inanılmaz badireler atlatmıştı. Yakup Atmaca’ya göre dile kolaydı onsuzluk. Yıllar boyunca sevdanın nakışlarını yüreğine gergef gibi işleyen kadın, artık hayatında yoktu. Nalân’ı kaybedişinin üçüncü yıl dönümüydü bugün. Ayrılığın birinci yıl dönümünden itibaren gelenek haline getirdiği hususu, yakınlarına ezber ettirmişti...

Öyle ki Yakup Atmaca’nın eşinden ayrılık öyküsü, o devasa holdingde “veda günü” olarak hafızalara yazılmıştı... İşte bugün o gündü ve ona yakın olan herkes o günün kurallarını çok iyi biliyordu. Yakup Atmaca, hafızalara “veda günü” olarak kayda geçen tarihte, çok erken saatlerde gelirdi holdinge. Hüznün en içli dekorları hâkim olurdu çehresinde. Karşısına çıkanlara göz ucuyla bakıp başını hafifçe önüne eğerek selamını verir ve sessiz sedasız aralardı makam odasının kapısını... Kapısı çay ve kahvesini getiren görevliden başkasına kapalı tutulurdu o gün. Acıkmazdı, kuruyan dudaklarını çay ya da birkaç yudum suyla ıslatarak akşam ederdi makamında. O gün kim, ne iş için gelirse gelsin görüşmezdi.

Bugün işte o gündü... Erkenden çıkıp gelmişti iş holdinge... Sekreteri Serap Hanım karşılamıştı kendisini. Hüzünlü ve içine kapalı bir hali vardı Yakup Atmaca’nın. Göz ucuyla baktı kapısını açan sekreterine ve kısık, sancılı bir sesle mırıldandı ona:

“Bugün her kim ne sebeple gelirse gelsin, görüşmemiz yok.”

Sekreterine de yansımıştı hüznü. Onun da sesi cılız ve oldukça düşük çaptaydı:

“Biliyorum efendim. Yine de bir emriniz olursa...”

Başka hiçbir şey konuşmadan yorgun bir rüzgârın önünde sürüklenen yaprak gibi kendisine açılan makam kapısından içeriye hayalet gibi süzülüşünün ardından, sekreteri az önce araladığı kapıyı usulca kapamıştı.

Holdingde artık geleneksel bir hal almıştı veda yıl dönümü. Yakup Atmaca'nın nasıl bir hâletiruhiye içinde olduğunun bilincindeydi etrafındakiler.

Yakup Atmaca tek başınaydı makamında. Koltuğuna oturmuş çekmecesinin gözünü açıp Kur'an-ı Kerim'ini çıkarmış, masasının üzerine koymuştu. Kapamamıştı çekmecesini, daha da bir şeyler çıkaracaktı anlaşılan... Kur'an'ı Kerim'den sonra, deri kapağına kilit vurulmuş yeşil renkli bir albüm ve kapağında *Kaybolmadan Önce* yazılı kitabı da sıralamıştı masasının üzerine.

Derin bir ah vardı dudaklarında onları seyrederken... Anlaşılan bir noksanı daha kalmıştı çekmecenin gözünde. Elini uzatıp onu aldığı anda efkârı zirvelerdeydi. Hüzünlendikçe bir şeyler karalama ihtiyacı duyduğu günlüğünü de masasına bıraktı. Efkâr günüydü onun. Ayrılığın her yıl dönümünde az önce masasının üzerine dizdikleriyle alışverişi vardı...

Hepsinden önce günlüğünü önüne çekip boş sayfanın üzerine dokundururdu kaleminin ucunu ve Nalân için o anki duygularını yazmaya başlamıştı... Gözleri efkâr tütsülerini taşıyan pırıltıların sarmalındaydı.

“Sınanış için bulunduğumuz yalan dünyada yalnız bıraktın beni. Sensizlik fena hırpalıyor ruhumu Nalân!..” diye başlamıştı satırlarına.

“Sonsuzluk diyarının kurallarını bilmiyorum. Şu an şairin içli bir mısrası yankılanıyor kulaklarımda: ‘Ya sen gel ya beni oraya aldır’ Garip gelgitler içindeyim yine... Her an, ansızın gelecekmışsin hissi var duygularımda...Masamın üzerinde Kur'an. Bugün bilmem kaç defa Yasin-i Şerif okuyacağım se-

nin için... Görmelisin, halimi! Sadece senin için duygularımı işlediğim günlükle baş başayım ve seni yâd ediyorum...

Maziye derdest etmesi için seninle paylaştığımız anların fotoğraf karelerini gözden geçirdikten sonra, hayata duruşun sırlarını yakalamaya çalışan bir gencin yazdığı kitabı okumak istiyorum. *Kaybolmadan Önce* adını taşıyor o kitap... Duyar mısın seslice okusam, bilmiyorum ama o kitaptan daha önce okuduğum cümleler dökülüyor kulaklarıma.

‘Sınavdır ruhun işi bedenin değil. Zira ruhlar ölmezler, beden ruhun elbisesidir,’ diyor o genç.

O zaman sen beni görüyor, biliyor olmalısın. Öylesine bir özlem var ki içimde, sen de beni arzuluyorsundur biliyorum. ‘Toprağıma siyem siyem yağan bir yağmur olsan ve senin için dirilsem,’ dediğini duyuyor gibiyim. Hüzün öylesine vurmuş ki beni, umutlarımı yitirişimi bana unutturup ansızın gelebilsen!.. Yalnızlık en zor işymiş dünyanın ve meğer severken ayrılışlar-mış gerçek ölüm... Rüyalarıma olsun gel, umut ek yüreğime, inan işte o zaman yangınlarda oluşumu bile dert etmem...”

Birkaç damla gözyaşı düştü yazdığı sayfanın üzerine, kalem durdu, öylesine bir dalgınlık ki kendisini bile unutmuşa benziyordu...

“Bir saniye sonrasını bilemediğimiz bir âlemdeyim. Senin de çok önemsedığın bir şairin mısraları dökülüyor kulaklarıma;

*Ölüm özlenir mir? diyenler sevdiklerinden ayrılmamış
olsalar gerek*

Var mı Allah’tan yukarı, mezardan aşağı?

Toparlan ruhum gidiyoruz, sen yukarı ben aşağı, diyor

Necip Fazıl...

Beden ruhun elbisesi biliyorum ve ruh, Allah’ın ‘Benden bir parçadır’ dediği kutsal görünmeziymiş canlıların. Sen ge-

lemeyeceksin kural bu, ben şairin dediği gibi sesleniyorum,
‘Toparlan ruhum gidiyoruz, sen yukarı ben aşağı...’

Bekle Nalân, çoğu gitti azı kaldı...”

Günlüğünü kapadı, onu çekmecesinin açık duran gözüne indirdikten sonra yeşil kaplı albümünü çekti önüne ve yorgun bir tavırla araladı kanatlarını... Albümün kapağını inceledi önce ve hüznü bakışlarını bıraktı kapağa yapıştırılan ak kâğıdın üzerine. Özenli harflerle Nalân için yazdığı mısralara dokundu bakışları ve içli bir mırıldanışla seslendirdi şiirini:

Ağlama gözlerim bir gören olur.

Çaresiz derler de incinir gurur...

Dünya fani ömür gelip geçer de,

Âşığı yalnızlık ve hasret vurur...

Gözlerindeki ışıklar nemliydi. Okuduğu mısraların hemen ardından albümde, yılların yüreğinde eskitemediği kadının portresi vardı... Ne zaman Nalân aklına düşüp albümün kapağını aralasa dokusu kalbinde hiç solmayan sevgiliyle göz göze gelirlerdi...

O, yetmiş ikisindeydi artık. Yüreğindeki hüzne rağmen, dinç ve sağlıklı gösteriyordu. O, senelerce kucağında yücelttiği holdingin ihtiyar delikanlısıydı. Varlıklı ve paylaşmayı seven, sağ elinin verdiğinden sol elini haberdar etmeyen, ülkenin ender hayırseverlerinden birisiydi.

Yüreğindeki yalnızlık esintileri de olmasa!..

Unutamamıştı hayat arkadaşını. Umut çiçeğine benziyordu onun aşkı. Ayrılığın ilk yıl dönümünden sonra, âdet haline getirmişti onu yâd etmeyi... O günü, sabahından gece bitimine kadar böyle tüketiyordu. Kimselerle görüşmeyi kabul etmez, onunla ilk karşılaşma anından tutun da sonsuzluğa kanatlanış gününe kadar geçen zaman içinde hafızasına ka-

zıdığı unutulmaz anıları, film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirerek anardı onu...

Bugün o gündü işte...

Albümdeki resme bir miktar buğulanan gözlerle baktıktan sonra içli, yürek pareleyen dolukan sesiyle Nalân'ın fotoğrafının karşısına yazarak yapıştırdığı mısraları mırıldanışı duyulmaya değerci...

Kısık, sızılı bir sesi vardı Nalân Hanım için yazdığı şiirini yanık bir beste niteliğinde seslendirirken:

*Ne gündüzüm gündüz ne gecem gece,
Gel gör beni bir acayip haldeyim...
Hayat benim için zor bir bilmece,
Sensizlikte, kayıp adreslerdeyim...
Eskiten, eksilten, alansın dünya
Nasıl aldanmışım yalansın dünya...*

*Daha dün dünyaya, "Gelinsin" derdim.
Süslenip püslenip "Benimsin" derdim.
Ne tez tükenenmiş ömür dediğin
Sen gidince arttı firkatim derdim,
Eskiten, eksilten, alansın dünya
Nasıl aldanmışım yalansın dünya...*

*Yaratan Hüdâ'ya isyan mı gerek?
Sınanış yurdunu bitmez bilerek...
Dünyaya, "Gerdeğe var mısın?" demek!
Duyarsız gönülde boşuna emek!..
Eskiten, eksilten, alansın dünya
Nasıl aldanmışım yalansın dünya...*

Şiiri bitirdiğinde resmine bakarak onu düşünüyordu.

Oğlu, gelini, hatta “Sen benim için dünyalara bedelsin,” dediği torunu ona, “Yalnızlık Allah’a mahsus. Evlenmelisin, bir nefes arkadaşın olmalı,” dediğinde gözlerine alınganlık duygusuyla bakar, ciğerlerine yangın düşürecek kadar kavurucu bir nefes alır ve sitemlerin kuşatmasındaki sesiyle mırıldanırdı onlara:

“Elli beş yıl boyunca ona ‘Seni seviyorum,’ dediğim kadının yerini doldurabilecek birisinin var oluşuna inanabiliyor musunuz? Benim gönlüm başka bir avuntu istemiyor, bu konu burada kapanmıştır... Yemeğimizi pişirenlerimiz, soframızı donatanımız var. Neslimi sürdüreceğine inandığım torunum var yanımda. Biz, birbirimize yetiyoruz, şikâyetimiz yok,” der konuşmazdı başka ve kendi dünyasına çekilip susardı uzun zaman.

Yakup Atmaca zirveye taşıdığı holdingi birlikte kurmuş birlikte yükseltmişti eşiyle.

Albümü ilk araladığı kanattaydı hâlâ. Sakalları aklaşmış, gümüş rengindeydi saçlarının rengi. Gönül adamıydı o her şeyden önce.

Albümü kapamıştı. Elini Kur’an’a uzattığında kendisinden geçmiş bir haldeydi... Hüzün ninni söylüyordu odanın sessizliğinde. Nalân için okuyacaktı. Gözleri buğuluydu ve çok dalgındı. En cılız çıtırtının bile velvele koparabileceği dalgınlığın kuşatmasındayken makam odası kapısının tıklanışı, beyninde bir bombanın hoyratça patlayışını anımsatıyordu. Uykusundan aniden uyandırılan insanın ürpertisindeydi gözleri.

Usulca aralanan kapının boşluğunda beliren sekreterine kilitlenmişti bakışları. Yüzü gergin, kaşları çatık, bakışları ikazlıydı... Azarcı bir öfkelenişin kızılığındaydı çehresi. Sekreteri Serap mahcup, alıngan ve ürkek bir resim veriyordu patronunun karşısında... Serap’ın korktuğunu anlamıştı. Elini almak

için üzerine bıraktığı Kur'an'ı önüne çekerken içli ve derin bir soluklanışın ardından ılık ve düşük ölçekli bir sesi vardı:

“Gel, bekleme orada...”

Serap sekreter ürkek adımlarla yaklaştı, tırnaklarının ucuna zor inen bir sesle mırıldanıyordu:

“Affedersiniz efendim. Ne kadar ısrar ettiysem de sizinle görüşmek istediğini söyleyen genç bir kızıma meramımı anlatamadım... Dedesinden getirdiği bir mektubu size vermek istediğini söyledi. Ben verebilirim, dediğimde o, sizinle mutlaka yüz yüze görüşmesi gerektiğini söyledi. Israrlarına dayanamayınca da...”

Yakup Dede sözünü kesmişti sekreterinin:

“Gelsin,” dediğinde yüzünde rahatlatıcı bir rüzgâr esmişti sekreterin. Masanın üzerindeki albüme ardından Kur'an'a baktı. Serap anlamıştı patronunun durumunu.

“Tekrar özür dilerim efendim... Şu an sizinle görüşmek zorunda olduğunu hissedince dayanamadım.”

Müşfikti Yakup Dede'nin dudaklarından süzülen sesin rengi:

“Tamam evladım. Kim bilir belki de çok önemlidir bahsettiğin kızın durumu. Bekleme orada öyle, çağır da gelsin.”

“Baş üstüne efendim.”

Sekreter odasından ayrıldığında aklına bir şey gelmişti Yakup'un. Kur'an vardı masasının üzerinde ve albümün kapağı açıktı.

Hassas ve duygusaldı albümün kapağını kapatırken...

Sonsuzluğa uğurladığı hayat arkadaşına özlemle baktı... Albümü kapadı, açık duran çekmecesine koydu ve Kur'an'ı onun üzerine bıraktı. Aralık duran kapının boşluğunda bekliyordu anlam dolu bakışları. Genç, masum, göz kamaştıracak kadar güzel ve tesettüre bürünmüş bir kız vardı karşısında.

Genç kız çekincesi olan adımlarla yaklaştı Yakup Dede'nin masasına ve hicabıyla süzdü makamında oturan aksakallı adamı. Elindeki zarfı uzattı, Yakup Dede'ye yaklaştı, kısık ve saygılıydı ses tonu:

“Rahatsız etmişsem özür dilerim efendim. Ben Muhsin Çetin'in torunuyum. Dedem tam iki yıl öncesinde bu mektubu yazıp teyzeme vermiş... Okulu bitirdiğimde bu zarfı açılmadan size teslim etmemi istemiş ve vasiyetimdir, demiş.”

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı zarf Yakup Atmaca'nın elinden masanın üzerine düşmüştü. Hüznüne hüznün ekleyen bir havadise benziyordu genç kızın az önce söyledikleri.

İçli ve hazindi sesinin rengi:

“Vasiyeti, derken?”

“Dedem sizlere ömür efendim...”

Fersiz bir el işaretiyle masasının kenarındaki koltuklardan birisini işaret ederken kaygılı mırıldanışı emir veriyordu genç kıza:

“Otur!”

Genç kızdan aldığı zarfa bakmamıştı bile. Kederliydi sesi:

“Ne zaman?” diye mırıldandığında ağlamaklı bir hali vardı.

Genç kız kendisine gösterilen koltuğa oturmuştu. Yakup Atmaca'yı seyrediyordu kendisine sorulan sorunun cevabını hazırlarken:

“Üniversiteyi tutturduğumda çok sevinmişti. Bana, ‘Neresi ve hangi bölüm?’ diye sordu. İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü dediğimde sevincine diyecek yoktu. ‘İşin hazır,’ dedi!.. Anlam verememiştim o zaman. Dedem Tokat’a yerleşmişti ve teyzem İstanbul da öğretmendi. Ben üniversiteye kayıt olunca dedemi de İstanbul’a getirmiştik. Son yıllarında tekerlekli sandalyeye mahkûm olunca yalnız bırakmadık onu.”

Yakup Atmaca'yı biraz daha şaşırtıyordu genç kız:

“Ya anneannen?”

“Onu çok daha öncesinde kaybetmiştik efendim.”

Derin, alev topu gibi bir nefes almıştı Yakup Atmaca:

“Şimdi nerede kalıyorsunuz?”

“Teyzem emekli oldu. İstanbul'da onunla birlikte yaşıyoruz efendim. Dedemin vasiyetini yerine getirmek için bugün Ankara'dayım ve sizinle konuşmamız bittikten sonra İstanbul'a döneceğim.”

Genç kızı incelerken yüreği paralanmıştı Yakup Atmaca'nın:

“Anladım...” diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve masasının üzerinde duran zarfı titreyen parmaklarının arasına alıp güçlükle açtıktan sonra içindeki mektubu çıkarıp görüntüyü güçleştiren nemli gözlerle bir bakış attı mektuptaki satırlara:

Kadim dostum,

Sen bu satırları okuyorken muhtemeldir ki ben çoktan Rahman-ı Rahim'e kavuşmuşumdur. Hastayım. Çok sıkıntılar yaşadım. Her yıl yaz aylarında buluştuğumuz yazlık evini seni bile haberdar etmeden satmak zorunda kaldıktan sonra Tokat'a yerleşmek zorunda kaldım. Kem talihime şahit edip başkalarını da üzmemek için kayıplara karışarak yaşamayı tercih ettim. Yıllardır tekerlekli sandalyeye mahkûmum. ‘Neden kayıp adreslerdeydin? Sesini neden duymadım?’ demeyesin. Hayat bu. Fırtınanın önüne düşen çaresiz bir yaprak gibi oradan oraya savrulup durdum. Bu satırları uzatarak seni yormak niyetinde değilim. Şayet bu mektubu sana ulaştırana sormak ihtiyacı duyarsan o, sana hikâyemizi teferruatıyla anlatacaktır.

Her neyse kadim dost... Bu satırları, sana ulaştırılan bir vasiyetin belgesi bil. Torunumun desteksiz kalacağı kaygısı var içimde.

Ona dedesinin yokluğunu hissettirmeyeceğini umundayım. O bir mimar olarak karşında durduğunda gereken her neyse!..

Allah'a emanet ol kadim dost...

Muhsin Çetin

Bir şefkat abidesini andırıyordu makamında oturan adam.

Gözlerinden akan sessiz yaşlara kendisini şaşırsa da Zühre'nin az önceki heyecanını azaltmışa benziyordu. Buruk bir rahatlama vardı yüzünde ve muhatabının gözlerinden akan damlacıklara eş, sağanaklar ıslatmıştı genç kızın yanaklarını.

Yakup Atmaca mektubu masanın üzerine bıraktı ve başını önüne eğdi. Gözyaşlarını saklıyordu genç kızdan ama başaramamıştı. Sesi hassastı ve bir fısıltıyı andırıyordu:

“Adın neydi senin?”

Genç kız toparlandı dikkatle baktı yaşlı adama. O saklasa da şakaklarına doğru sessizce yuvarlanan damlacıklar anlatıyordu bulunduğu durumu.

Genç kız, hazin bir manzarayı andırıyordu Yakup Atmaca'yı izlerken.

“Adım,” diye mırıldandı. Yutkundu biraz duraklayıp yenisinden başladı konuşmasına.

“Adım Zühre, efendim. İki adım var benim. Diğer adım da Melek. Evde Melek diyorlardı okulda Zühre. Dedem öyle söylemiş teyzeme. ‘Bu mektubu sakla, Melek üniversiteyi bitirdiğinde üzerinde yazılı adresi bulup sahibine iletсин. Ben yoksam bu mektubu alacak olan insanı dedesi bilsin,’ demiş. Kimsiniz, aranızda nasıl bir dostluk bağı var, inanın haberdar değilim.”

Hüzün koyulaşmıştı Yakup Dede'nin suratında. Bir anlığına susup kalmıştı. Yıllar öncesinin fotoğraf kareleri film şeridi gibi geçiyordu nemli gözlerinin önünden.

“Hayat ağacımsın sen,” dediği torunu Harun henüz dokuz yaşlarındaydı o zamanlar. Yaz aylarında ruha huzur veren Akdeniz’in küçük bir kasabasının sahile kıyı veren mekânında, göz kamaştıran, şirin bahçelere sahip iki villa vardı. Yakup Atmaca ve Muhsin Çetin’e ait, muhteşem bir tabloyu andıran ve görenleri hayran bırakan masalsi güzellikte, iki sanat eserini andırıyordu manzara...

Muhsin Çetin ve Yakup Atmaca iki kadim dost... Yaz aylarında o villalarda buluşurlardı. Muhsin Çetin ile Yakup Atmaca asker arkadaşlarıydı. İzmir’de yedek subay olarak aynı taburda yapmışlardı askerlik görevlerini. Muhsin, orada tanıştığı bir kızla evlenince değişmez mekânı olmuştu İzmir.

Öğretmenlik hizmetini orada sürdürmüş, ilçe milli eğitim müdürü olduktan sonra küçük, şirin bir sahil kasabasından aldığı arsaya o yıllarda, Yakup Atmaca ile birlikte birbirinin kopyası iki villa kondurmuşlardı... İki kadim dost yaz aylarında burada buluşurlardı. Bir defasında torunu Harun’u da yanında götürmüştü.

Yakup Atmaca’nın dalıp gidişi Zühre’yi şaşırmıştı. O günlerin anıları canlanmıştı ihtiyar delikanlının nemli gözlerinde. Hafızasına, o anların silinmeyen notunu düşen bir anısı vardı Yakup Atmaca’nın... Zühre’nin varlığını unutmuşçasına dalıp gidişi, Zühre’yi hayrete düşürmüştü. Dudağında buruk bir tebessüm vardı... Hayretle bakıyordu Zühre’ye.

Yakup Atmaca öylesine dalmıştı ki görmüyor ve duymuyordu âdeta...

Belli ki içsel ve düşsel bir âlemde yaşıyordu ihtiyar delikanlı.

Tamı tamına on beş yıl öncesindeydi. Torunu Harun dokuz yaşındaydı o zaman. Önce telefonla haberleşmişler, daha sonra “İkiz Villalar” adını verdikleri o şirin sahil kasabasındaki yazlıklarında buluşmuşlardı kadim dostlar. Seyahat üzüntülü başlamıştı Yakup Atmaca için. Bir oğlu vardı, yüreğinin ona

karşı duyarsız kaldığı bir gelini ve Harun adını verdiği torunu. Yoksullara, kimsesizlere sessiz sedasız yardım eden ve sağ elinin verdiğiinden sol elini haberdar etmeyen varlıklı adamın, aile çekirdeğindeki uyumsuzluk anlatılır cinsten değildi... Her şey yerli yerindeydi de sadece oğlu ve gelinine kendini yeterince ifade edemeyişinin sıkıntılarını yaşıyordu Yakup Atmaca...

Ankara'da yaşıyordu. Sahil kenarında kurdukları düzenin bir benzerini, Ankara'nın marka semtinde de hayata geçirmişti ve oğluyla komşu olmuşlardı. Ne yaptıysa sevdirememişti gelinine kendini. Ayrılık istiyordu gelin. Eşinin ve kendisinin hükmedeceği müstakil iş... Oğlu Zeynel, eşi Asuman'ın sözünden hiç çıkmazdı. O ne söylemişse yerine getirmek için çırpınan divane bir âşıktı. Bir çocukları vardı ve Asuman başka çocuk istemediği için ikincisi yoktu.

Ailenin en büyük sorunlarından biri, Harun'un dedesi ve babaannesini ebeveynlerinden daha çok sevişiydi. O günlerde dokuz yaşındaydı Harun. Okula özel şoförü götürüyor ve akşam ders bitiminde yine o alıyordu. Araç evlerinin önünde durduğunda Harun çantasını kaptığı gibi babaannesinin yanında alıyordu soluğu ve bu durum son günlerde, ailenin en büyük sorunlarından birisi haline gelmişti. Harun'un dedesi ile babaannesini tercih edişi, Asuman'ı çıldırtacaktı o günlerde.

Zühre şaşkın bir bekleyişteydi Yakup Atmaca'nın kendine gelip bir şeyler söylemesini beklerken... Yakup Atmaca suskundu. Hafızasında bir şeyler canlanmıştı. Zühre hatırlayamamıştı Yakup Atmaca'yı ama az önce okuduğu mektup yıllar önce-sinin zihnine not düşürdüğü anılarını yâd ettiriyordu Yakup Atmaca'ya...

Karşısında oturan genç kızı hiç unutamamıştı. Hatırası çok büyüktü o seyahatin. Eşi Nalân ile hazırlıklarını tamamlamışlardı. Torunları Harun'u da yanlarında götüreceklerdi. Şoför bekliyordu direksiyonda... Akşam oğlu ve gelini ile konuşup

anlaşmışlardı, Harun'un kendileriyle birlikte seyahate çıkışı hakkında. Erkenden hazırlayacaklardı onu. Yakup Atmaca arka koltukta oturan hanımına baktı, sabırsız bir hali vardı:

"Unuttular mı bunlar. Kapıları bile kapalı, orta yerde gözükenleri yok."

Nalân Hanım:

"Bir bak istersen," demişti. "Vaktiyle çıkalım yola."

Yakup Atmaca hızlı adımlarla ikiz villalar adını verdikleri, oğluyla gelininin oturdukları villaya geldiğinde kapının önünde durup öfkeyi andıran bir acelecilikle parmağını zile çöküp uzun zaman çekmemişti.

Neden sonra kapı usulca aralanmış oğlu Zeynel dikilmişti karşısına. Yakup Atmaca oğlunun gözlerinde kahırlı bir bakışı bıraktıktan sonra azarcı bir üslupla sormuştu ona:

"Harun nerede? Akşam konuşmadık mı sizinle?"

Zeynel suskundu. Kapının boşluğunda gerilip geçit vermeyen bir engel gibi bekleyişi asabını bozmuştu Yakup Atmaca'nın. Elinin tersiyle kendisine yol açmak isterken kulaklarına dökülen kelimeler hayatının ilk ve en çetin darbesi gibi hançerlemişti beynini:

"Siz gidin isterseniz baba."

Öfkesi kabarmıştı Yakup Atmaca'nın:

"Ne demek şimdi bu?"

"Asuman Harun'un sizinle gitmesini istemiyor."

Vurgun yemiş adamı andırıyordu Yakup Atmaca:

"Akşam konuşmamış mıydık?"

Yeni bir hamle yapıp kendisine yol açmak istediğinde duydukları yenir yutulur gibi değildi. Kahırlıydı Zeynel'in sesinin tonu:

“Girme istersen, gelinin senin varlığından rahatsız oluyor baba, anlamıyor musun?”

İçeriden gelen ses anlatıyordu işin mahiyetini ve hüznün komasındaki adama:

“Bırak beni. Ben dedemle gitmek istiyorum.”

Harun’un sesiydi bu. Villanın geniş holünde annesiyle oğlunun mücadelesi vardı. Harun annesinden kurtulmak için mücadele veriyordu. Kolundan sıkı sıkı yakalamış oğlunu bırakmıyordu Asuman. Harun’un son çılgılığı Yakup Atmaca’nın yüreğini hoplatmıştı:

“Sevmiyorum sizi! Ben dedemle gitmek istiyorum!”

Kapının önünde dumandan heykeller gibi çakılıp kalmıştı Yakup Atmaca.

Sonun da Harun kazanmıştı mücadeleyi. Annesinin elinden kurtulduğu gibi yalpalayan adımlarla koşmuştu villanın çıkış kapısına.

Yakup Atmaca donup kalmış, Zeynel hâlâ kapı boşluğuna gerilmiş, oğluna geçit vermeyecek bir engel gibi duruyordu. Harun’un ağlayarak babasını aşır dedesine sarılışı Yakup Atmaca’nın hafızasında uzun yıllar, hiç bozulmayan bir tablo gibi, kendisini işleyerek kalacaktı ve öyle de olmuştu.

Asuman katılmamıştı kapı boşluğundaki merasime. Yakup Atmaca’nın kapı önünde diz çökerek torunun sarılışı, hafızasından hiç silinmemişti ve bundan sonra da silineceğe benzemiyordu...

Gözlerindeki ışıklarda o an kederin güç yetmezi vardı Harun’a bakarken:

“Ağlama,” diye mırıldanmıştı torununun, yanaklarına şefkatli buseler kondururken.

Zeynel hiç konuşmadan onları izliyordu. Başlatılan tepkinin nasıl bir sonuç vereceğini belli ki, kestirememişti o an.

Yakup atmaca bırakmamıştı torununun elini. Zeynel’e esefli bir bakış uzatmıştı ve:

“Bu çocuk benim de canımdan bir parça. Evlat sahibi mi oldunuz?”

Harun’a göz atıp, saçlarını okşamış ve aldırış bile etmemişti az önce kendisine verilen tepkiye:

“Gidiyoruz,” demişti sadece ve oğluna kahırlı bir bakış uzatmış:

“Çanta hazırlamaya gerek yok. Lüzumlu olan ne varsa bir yerlerde durup alırız,” derken, sitem vardı dudaklarında:

“Baba oğluna bir bağı bağışlamış, oğlu babasına bir salkım üzüm çok görmüş,” derlerdi de inanmazdım.

Zeynel cevap bile verememişti babasına. Arkasına bile bakmadan giden oğlula babasını suskun ve gergin bakışlarıyla uğurlamıştı o gün.

Seyahat buruk başlamıştı. Yakup Atmaca, Nalân’a ve Harun’a sezdirmemeye çabalamıştı sıkıntısını. Yüzünde acıyı demleyen çizgiler ve dudaklarında buruk bir tebessümle mutluluğunu sergileyen cümleler vardı. Bu seyahat hayatının dönüm noktası olmuştu bir bakıma... Şu an karşısında oturan kız vardı hikâyenin merkezinde.

Nemli gözlerin yorgun ışıkları vurmuştu bir ara Zühre’nin yüzüne ve konuşacak sanmış, toparlanırlar gibi olmuştu. Oysa yeniden dalıp gitmişti Yakup Atmaca. Zühre’nin sebebini çözemediği gizemli bir âlemdeydi. O, “kadim dostum” dediği Muhsin Çetin ile yaptıkları villalardan birisinin bahçesindeydi. Hafızasına silinmeyen figürlerle işlediği tablo vardı şu an gözlerinin önünde.

Kendisi Muhsin Çetin ile villanın çardağında oturmuş fokurdayan semaverden çaylarını doldurup içerlerken, Ha-

run ile Zühre şirin bahçenin fiskiyeli havuzunun kenarında koşup oynuyorlardı. Yakup Atmaca'nın kaçamak ve keskin bakışları sürekli çocukların üzerlerindeydi. Zühre narin ve sevimli, henüz altı yaşlarında bir kızdı. Harun için endişeleri vardı Yakup Atmaca'nın. Biliyordu, farklı bir mizaca sahipti torunu. Sadece babası ve annesiyle değil o, hiçbir arkadaşıyla anlaşılamazdı kolay kolay... Bunu bildiği için kaygılıydı onları seyreden.

Yanılmamıştı, Zühre koşuyor Harun onu yakalamaya çalışırken, Harun'un Zühre'ye taktığı çelme küçük kızı havuzun kenarındaki çimlerin üzerine yüzün koyu uzatmıştı. Hırçınlaşmak yerine kahkahalarla gülüşü çekmişti Yakup Atmaca'nın dikkatini:

“Bir şey olmadı ki!”

Yakup Atmaca huzursuzlaşınca yanlarına çağırmıştı çocukları ve incitmeyen bir azarı vardı Harun'a:

“Balam, o senden küçük, daha dikkatli oynasan?”

Harun'un dedesine cevabı, alıngan ve umursamaz bakışıydı.

Melek, şikâyetçi değildi Harun'dan:

“Ben kendim düştüm!”

Muhsin daha sakindi Yakup Atmaca'ya göre. Yakup Atmaca küçük kızı çok sevmişti. Onu kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sormuştu:

“Bir yerin acıdı mı?”

Zühre gülüyordu kendisini kucağına alan adama bakıp:

“Yok, bir şeyim, çok güzel oynuyorduk biz!..”

Yakup Atmaca derin bir nefes almıştı kadim dostuna bakıp:

“Kusura kalma Muhsin. Benim torun biraz farklı. Oynarken ağlatır arkadaşlarını.”

Küçük kızın dudaklarında azarı andıran bir tepkisi vardı Yakup Atmaca'ya:

“Onun bir suçu yoktu amca, kendim düştüm! Oynuyoruz biz.”

Muhsin, hoşgörülüydü. Harun'un saçını okşayıp şefkatli ve sakın bir mizaçla mırıldanmıştı ona:

“Daha dikkatli oynayın o zaman. Sen onun abisisin.”

Harun keskin ve anlamlı bir bakış uzatmış ve öylece kalmıştı Muhsin Çetin'in gözlerinde...

Az sonra hiçbir şey olmamış gibi onlar kaldıkları yerden oyunlarına devam ederlerken Yakup Atmaca'nın gözleri sürekli üzerlerindeydi... Havuz kenarındaydı çocuklar. Anlamlı besteler yaparcasına mest eden şırıltılarıyla devridaim yapan fiskiyeli şirin havuzun yanında oynuyorlardı. Yakup'un kaygılı bakışları onların üzerindeydi. Çocuklar havuzun kıyılarında oynarken Yakup Atmaca bir yandan torununun mizacını anlatıyordu Muhsin Çetin'e bir yandan da onları gözetiyordu...

“Bulunduğu yerin kralı, padişahı ve değişmeyen lideri olmasını isteyen bir mizacı vardır Harun'un.”

Hoşgörülü bir yorumu vardı Muhsin Atmaca'nın:

“Bırak çocuklar düşse kalka büyürler arkadaş. Çayını içmeye bak. Daha doğru dürüst bir sohbet bile edemedik.”

Çok geçmeden olanlar olmuştu. Harun ve Zühre bu defa havuzun kenar betonunun üzerinde kovalamaca oynarlarken Harun yapacağını yapmıştı... Zühre'nin peşinden yetişir yetişmez havuza iteklemişti onu ve Zühre suyun üzerinde çırpınırken sinsi bir bakış uzatmıştı çardakta oturanlara. İki dost koşarak yetişmişlerdi Zühre'nin imdadına. Yakup üzerinin ıslanmasına aldıriş etmeden havuza atlamış ve Zühre'yi kucığına aldığı gibi kenara çıkarmıştı.

Harun'un üzerinde buluşan gözler hayretliydi. Zühre her şeye rağmen katıla katıla gülüyordu. Harun'a kızsın isteme-yişinin zoraki gülüşüydü onun yaptığı... Harun suskun ve sinsi bir seyir tutturmuştu dedesi ile Muhsin Atmaca'ya bakıp. Zühre'nin tepkisi hayrete düşürmüştü kadim dostları ve hatta Harun'u. Zühre hem gülüyordu Yakup Atmaca'nın kucağında hem de Harun'u korumaya çalışıyordu:

"Kızmayın sakın arkadaşşıma. Ben kendim atladım havuza."

Yakup kaygılıydı ve mahcuptu, gülümsüyordu kucağına aldığı Zühre'ye bakarken...

"Arkadaşını korumak için yalan söylüyorsun. Onun da sana zarar vermemesi gerekmiyor muydu?"

Peşin ve biraz da ürkekti Zühre'nin tepkisi:

"Hayır, ben kendim atladım suya, arkadaşşımanın kabahati yok."

Sonunda konuyu da başka bir mecraya çekerek herkesi güldürmeyi de başarmıştı Zühre... Sırılsıklamdı ikisi de. Yakup Atmaca'nın kucağında onun gözlerinin içine baka baka gülümsüyordu:

"İkimizde nasıl ıslandık ama?"

Sonunda Yakup Atmaca'yı da güldürmeyi başarmıştı... Yakup Atmaca'nın yanaklarına rüşvet öpücükleri konduruyor, onu sakınleştirmeye çabalıyordu.

"Tamam, tamam, bak, kızmıyorum. İkimiz de ıslandık..."

Ertesi gün erkenden kalkmıştı Harun. Kahvaltıdan sonra dedesi ile babaannesinin arasına girip kollarını omuzlarına atmış onlardan bir isteğı vardı:

"Dedem," diye mırıldanmıştı Yakup Atmaca'nın gözlerinin içine bakıp:

"Fotoğraf makineni getirdin mi?"

"Evet," dediğinde keyfine diyecek yoktu.

“Yaşasın!”

Yakup Atmaca elindeki çay bardağında kalan son yudumu aldıktan sonra sormuştu ona:

“Fotoğraf makinesi ile ne işin var?”

Yakaran bir incelikteydi:

“Dedem, zeytin ağaçlarının ötesini diyorum. Zühre ile dedesini de çağırıp sahile insek. Orada kumlarla denizin sularıyla oynasak ve fotoğraf makinesini de götürüp resimler çeksek.”

Babaannesinin ve Yakup Atmaca’nın manidar bakışları Harun’un üzerindeydi:

“Yani diyorsun ki sen, dün yerimiz dardı o kıza fazla zarar veremedim, bugün kumların arasında ve denizin suyuyla tadını çıkara çıkara onunla oynamak istiyorum!..”

Harun’un gözlerindeki ışıklar kırgın yüzündeki figürler dargınlığın alametiydi, dedesine bakarken. Naz ve sitem vardı edalarında:

“Dedem, özür dilerim, bir daha seni utandıracak bir şey yapmam, söz.”

Dayanamamıştı Yakup Atmaca:

“Tamam tamam,” diyor, bir yandan da saçlarını okşayıp gönül alıcı öpücükler konduruyordu Harun’un yanaklarına.

Kırgınlığı üzerinden çoktan atmış sevinç delisi olmuş oyunlar oynuyordu babaannesiyile dedesinin karşısında...

Harun’un dediği olmuştu o gün. Mükemmel bir manzara vardı önlerinde. Deniz sakin hava ılık ve huzur vericiydi... Yakup Atmaca, Nalân, Muhsin Çetin ve eşi, torunlarını da yanlarına almış, zeytinliklerin hemen bitimindeki kumsalda beraberlerdi.

Muhsin’in, eşi Züleyha ve Nalân Hanım ve gölge vadeden bir zeytin ağacının altında oturlurlarken, Yakup kumsalda oy-

nayan Harun ile Zühre'nin yanlarındaydı... Torunundan söz almış olsa da haytalık yapmayacağına dair hiçbir güveni yoktu.

Fotoğraf makinesi ve tripod vardı Yakup Atmaca'nın elinde. Çocuklar denizin tam kıyısında kumdan kale yaparlarken o tripodun üç bacaklı sabitleme sehpasının üzerine fotoğraf makinesini takıp ayarlamış, çocukların poz poz resimlerini çekmekle meşguldü. Enteresan pozlar yakalamıştı çocuklar oynarken.

Sonunda kumdan kaleleri tamamlanmış Zühre ile Harun yaptıkları kalenin karşısına geçmiş eserlerini hayranlıkla izlerlerken, Harun aniden hareketlenmiş kaleye hoyrat tekmeler savurarak çoktan yıkmaya başlamıştı...

Yakup Atmaca olanları kare kare çekmekteydi. Zühre'nin kaygılı bakışlarını ve Harun'un çılgın hareketlerini belgeselleştirmişti Yakup Atmaca. Kale yıkıldığında Harun'un keskin bakışları Zühre'yi tahlilleydi. Üstelik soruyordu ona:

“Yıktım! Üzüldün mü?”

Yaklaşımı tuhaftı Zühre'nin, kızmamıştı:

“Biz yıkmasaydık bir başkası yıkacaktı. Neden üzüleyim ki?”

Zühre'nin sesi garip bir ninni gibi yankılanıyordu Yakup Atmaca'nın kulaklarında:

“Üzülmedim. İstersek yeniden yaparız!..”

Zühre'yi ve anneannesini, Yakup Atmaca'nın “kadim dostum” dediği Muhsin Çetin'i son görüşleri olmuştu o gün... Ertesi yıl ne arayan vardı ne de soran. Harun, Nalân Hanım ve Yakup Atmaca seneye devriyesinde tatil evlerine geldiklerinde oralar eskisi gibi değildi.

İkiz villaların diğerinde yabancı bir aile vardı. Muhsin Çetin satmıştı yazlığını... İşte o günden sonra tadı da kalmamıştı oraların. Yakup Atmaca da satıp bir daha uğramamıştı sahil kenarındaki o eski mekânlarına.